

CEZARINA ADAMESCU

POVESTEA FIULUI PRIBEAG

(Lc. 15.11-32)

-istorisiri biblice versificate-

**Editura ARIONDA
2006**

Desenul copertei:
„Fiul Risipitor” după Murillo

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ADAMESCU, CEZARINA
Povestea fiului pribeag/ Cezarina Adamescu – Galați
Arionda, 2006

ISBN (10): 973-8349-18-4

ISBN (3): 978-973-8349-18-6

821.135.1-1

DEDICAȚIE:

Scumpei mele MARTA COZMIN, cu adâncă prețuire,
dincolo și deasupra.

(C.A.)

MOTO:

*„Unde pleci prietene, să duci solie?
În țara de peste apă, în ostrovul din aer,
în tărâmul de dincolo de pământ?
Unde pornești să semeni, dar ce să culegi
în tărâmurile alterne, când nuferii, vântul și lutul
sunt numai în tine, surpate adânc,
iar dintre hotarele tale cum oare să ieși, încotro?”*

(Alexandru MIRAN)

POVESTEA FIULUI PRIBEAG

POVESTITOR I:

A fost odată pe-un meleag
un tată ce n-avea mai drag
decât, în casă, doi feciori
frumoși și mândri ca doi sori.
Când din privire îi pierdea
de dragul lor se moleșea.
Iar pentru ei munci cu sârg
s-adune roadele în pârg.
Și strânse-avere pentru fii
atâta, că-i îmbogăți.

*

Sătul de traiu-ndestulat
Mezinul, fiul preferat
îi zise într-o bună zi:

MEZINUL:

-Degeaba noi te-om moșteni
când dumneata n-o să mai fii.
Eu astăzi, tată-ți cer anume
tot ce-i al meu, să plec în lume
și să colind în lung și-n lat
fiindcă socot c-așa mi-e dat
să mă distrez și să trăiesc
nu-n sat aici să-mbătrânesc;
cu muncile să mă spetesc.

În locu-acesta strâmt și mic

Mă simt de parcă sunt nimic.
Eu vreau să mă eliberez,
de-aceea, tată, eu citez
să-ți cer averea mea, în fine,
doar partea ce mi se cuvine,

POVESTIROR I:

grăit-a fiul cel rebel
spre tatăl, împietrit în el
ce sta ca mut de întristare
că-i pleacă fiu-n depărtare,
de n-o mai și nimic de dânsul.
Pe tată îl cuprinse plânsul
și-l zgudui atât de crunt
că se trezi curând cărunț.
de grea durere-nvinețit
că fiul mic l-a părăsit.

*

Și tatăl aștepta în prag,
după copilul său cel drag
plecat departe și pribeag.
El noapți în șir plângea amar
mereu cu inima pe jar,
căci presimțea că-i este greu
spunând în gând:

TATĂL:

„Copilul meu,
întoarce-te din nou în sat
în casa de-unde ai plecat
căci ești iubit și respectat
și de părinți ești așteptat.”

POVESTITOR I:

Așa sunt toți părinții, triști
când fiii umblă prin restriști.
Dar biata mamă, cum să-i scoți
din inimă durerea, poți?
Căci e secundă-n zi să treacă
cu gândul ea să nu-l petreacă?
Plângea cu lacrimi mari, fierbinți
rugându-se pe rând, la sfinți.

Nu s-a uscat obrazu-n vânt
căci șanțuri mari săpau adânc,
iar zâmbetul i s-a-mpietrit
visându-și fiul chinuit.
Și inima din piept și-o frânge
Gândind că n-are cum a-și strânge
la pieptul său duios de mamă
odorul dus spre altă vamă.

Scriptura nu ne-o pomenește
dar mama tristă-n veci trăiește,
când fiul nu e lângă ea
să-i mângâie durerea grea.
Și îl așteaptă neîncetat
să vină viu, nevătămat
să îi deschidă larg porțița
și sărutându-i mânușița
să-i spună: „Bine te-am găsit,
Măicuță dragă, am venit!”

*

POVESTITOR II:

În vremea asta feciorașul
găsindu-și pe-alte căi făgașul,
prin țări străine colinda
și-averea-ntreagă-și risipea
în jocuri, cânt, ușoare treceri
în chef, desfrâu și în petreceri,
El vru să se elibereze
dar s-a trezit făr' să viseze
înlănțuit de-al său păcat,
acest pribeag, naiv băiat.

POVESTITOR I:

Dar mulți flăcăi fac azi ca el
greșind în cel mai groaznic fel
și irosindu-și tinerețea,
rămân la urmă cu tristețea,
încrezători prea mult în sine
rămân c-o aprigă rușine,

flămânzi și goi și părășiți
printre străini, săraci lipiți.

Nu pot părinții, chiar de vor
să-i apere cu viața lor.
Dar cel mai tare-i arde-un dor
de maica sfântă din pridvor
cu-obrazul ud, cu suflet frânt
și cu privirea în pământ.

*

POVESTOTOR II:

Și ani trecură, ba destui;
câți or fi fost, nu știu să spui,
dar iacă, nu mai pot să tac,
căci fiul se trezi sărac.
În țara-aceea, care-o fi?
O cruntă foamete veni.
Iar fiul neavând nici bani
intră argat la bogătani.
Și turmele de porci păzea
iar de flămând ce el era
tainul porcilor poftea.
Măcar o roșcovă de ros
el ar fi fost prea bucuros.
Așa trăia în viață-amară
făcându-și neamul de ocară.

POVESTITOR I:

Deodată se trezi, în fine,
și parcă își intră în sine,
spunând:

MEZINUL:

Și slugile o duc mai bine
în casa tatălui, vezi bine.
Eu pun chezaș chiar viața mea,
mă voi trezi, m-oi ridica
și-am să mă-ntorc, pe legea mea,
părintelui să-i spun așa:
-Eu tată, am păcătuit,
și știu c-am fost nesăbuit,
căci am plecat cum mi-a fost vrerea

și iute-am risipit averea.
Părinte, am călcat cuvântul
și încotro bătut-a vântul
plecat-am fără să ascult.

Greșit-am, tată, foarte mult,
nu mai sunt vrednic, asta știu,
să mă socot că-s al tău fiu.
Dar teafăr sunt, rămas-am viu
și slugă vreau măcar să-ți fiu.

Regret de-atuncea foarte tare
că am căzut din ascultare.
Eu sunt căit și-ți cad-nainte
și hainele-ți sărut, că-s sfinte,
și îți sărut și dreapta, iată.
Mi-e inima prea tulburată,
dar iartă-mă din suflet, tată
c-am fost cu mintea-ntunecată.

POVESTITOR II:

Cu-aceste vorbe se muncea
în timp ce roșcove mânca,
în gând cu tatăl iubitor,
feciorul neascultător.

*

POVESTITOR II:

Și fiul, chiar de-a doua zi
spre casă înapoi porni,
c-o trăistuță în spinare
stârnind tot colbul pe cărare.

Și fu ca-n visuri de frumoasă
cărarea la întors acasă,
căci el vedea cu ochii minții
cum îl așteaptă-n prag părinții,
ba chiar și fratele mai mare
înveșmântat în sărbătoare.

POVESTITOR II:

El îi vedea cu ochiul treaz
simțind că-i cade pe grumaz
și-i spune: frate, haide, lasă,
e bine c-ai venit acasă,

căci tu destul ai suferit
fiind străin și urgisit.

Și chiar dacă era flămând
el mulțumire-avea în gând,
deși desculț și zdrențuit,
era aproape fericit.
Iar când se-apropie de sat
murdar de praf de-atât umblat,
spunea cu glasul sugrumat:
că: „nicăieri nu-i ca acasă
și de necazuri nu-mi mai pasă.”
Având păreri de rău în glas
mai spuse fiul de pripas:

MEZINUL:

-Și chiar de-o fi de-acum să mor
eu nu mai plec rătăcitor.
Căci inima nu mă mai lasă
să stau departe de-a mea casă.
De-acum, nimic nu ne desparte
căci mi-e de-ajuns și-avut-am parte
de mulți străini ce buni s-au dat
și-averea toată mi-au mâncat!

POVESTITOR I:

Pe când tot astfel medita
mereu mai mult se-apropia.
Dar îl muștra un cuget drept
și inima să-i spargă-n piept,
de-acea emoție firească
că-i lângă casa părintească.

*

POVESTITOR II:

Aproape-orbit de plâns și chin
și fără-ostoi și fără' alin
stătea tătucul cu-ntristare
cu ochii pironiți în zare,
doar-doar odrasla și-o vedea
întors din nou la casa sa.
Când nici nădejdi nu mai avea,
cu dorul care îl seca
privea în gol de ani întregi
iubirea lui, tu o-nțelegi?

POVESTITOR I: Și când stătea în zori de zi
pe fiul iată că-l zări.
Să creadă mai că nu-i venea
și-aproape nu-l recunoștea,
cu toate că-i dusesese dorul
căci prea schimbat era feciorul,
de slab cum arăta acum
și-aproape leșinat în drum,
murdar, în straiul peticit
desculț și foarte obosit.

POVESTITOR II: Și îl cuprinse mila-ndată
de-acest fecior plecat odată...
Și alergă în depărtare
să-i iasă în întâmpinare.
Dar la-nceput, ați priceput,
aproape nu l-a cunoscut.

Rămase tatăl uluit
de cât era de zdrențuit,
cum slab și plin de răni, flămând
mergea pe cale schiopătând...
Dar bucuros ca în extaz,
îi cade tatăl pe grumaz
îmbrățișându-l pe fecior
și zise:

TATĂL: -Pot de-acum să mor,
căci visul mi s-a împlinit.
Iar feciorașul rătăcit
s-a-ntors de-acum, sunt fericit.

POVESTITOR I: Și slugilor dădu poruncă:

TATĂL: -Tăiați vițelul gras, s-ajungă
și scoateți vin din poloboc,
ca să ciocnim, să dăm noroc.
Să bem și să ne veselim,
familia s-o întregim.
Și scoateți iute, straie noi,
să-l îmbrăcați, iar mai apoi,

să-l încălțați, și fără preget
inelu-i așezați în deget.
Căci a fost mort și-acum e viu
rătăcitorul nostru fiu.
S-a-ntors la tatăl, pocăit
eu l-am iertat și l-am primit.
Și vreau să afle-ntregul sat
că fiul mi-am recîștigat.

POVESTITOR II: Curând, aproape de-nsurat
se-ntoarse celălalt băiat,
venea trudit de la arat,
de la arat și semănat.
Când auzi ce veselie
e-n casa-aceea, vru să știe
și iute întrebă o slugă:

SLUJITORUL:
POVESTITOR II: -Stăpâne,
spuse sluga-ndată,
motiv de bine ni se-arată
căci frățiorul cel pribeag
s-a-ntors la tatăl vostru drag.
Iar tatăl l-a îmbrățișat,
dădu poruncă să-l îmbrace
și cep dădu la polobace,
să curgă-n râuri-râuri vinul
căci s-a sfârșit de-acuma chinul
iar așteptarea-avu un rost
întors din aspre pribegii,
și tatăl are iar doi fii.
Și-i puse-n deget un inel
ca să se bucure cu el,
inelul casei cu sigil
păstrat de când era copil...

POVESTITOR I: Da-n loc de mare bucurie
căzu frățâne-su-n mânie.
Atât de mult s-a mâniat
și a gemut și s-a-ntristat
când a aflat c-acest festin
cu carne grasă și cu vin

cu veselie, joc și cânt
că ochii și-i fixă-n pământ.
El refuză să intre-n casă
să bea cu toți, să stea la masă.
Dar nicidecum n-a dat binețe,
făcând de ciudă fețe-fețe.
Și supărat și ostenit
el de la câmp venind muncit,
rămase-afară gânditor,
al tatălui dintâi fecior.

POVESTITOR I:

Iar tatăl când ieși afară
îl îmbie în casă, dară,
ba îl rugă să-și lase treaba
și trist să nu fie degeaba.
Căci vru să-l facă să-nțeleagă
că-i iar familia întregă;
și că motiv de bucurie
nu e mai mare dintr-o mie.

FRATELE CEL MARE: -Nu vin...

POVESTITOR I:

răspunse atuncea cu glas gros
feciorul tatei furios,
căci eu sunt fiul cel mai mare
și n-am ieșit din ascultare.
Ba niciodată n-am plecat
Departate de ogor și sat.
Eu ți-am slujit cu vrednicie
întreaga viață pe moșie,
iar pentru mine niciodat'
vreun ied tu n-ai sacrificat,
ca să mă veselesc și eu.
Și martor mi-este Dumnezeu,
că din cuvânt nu ți-am ieșit
de-aceea-s foarte necăjit.
Pe fiu-acesta, pus pe șagă
ce ți-a tocat averea-ntregă
tu l-ai primit, nu l-ai certat,
tăind vițelul îngrășat.
L-ai așezat la loc de frunte
și el a vrut să te înfrunte

trăind doar cu femeii ușoare.
Dreptate e aceasta, oare?
Căci numele ți-a necinstit,
dar eu cu ce ți-oi fi greșit?
Ți-am fost și fiu, ți-am fost și rob,
de-aceia azi te dezaprob,
și tată, nu mai vreau să știu
de tine și de al tău fiu...

*

TATĂL:

-O, fiul meu, să iei aminte,
îs vorbele acestea sfinte:
tu totdeauna ești cu mine
și nu ți-a fost chiar foarte bine?
Căci tot ce am este și-al tău
și nu se cade să fii rău,
să fii nerecunoscător
cu tatăl tău cel iubitor,
ci, bucură-te, că-n sfârșit,
acasă frate-tu-a venit.

Căci a fost mort iar azi trăiește,
tu intră și te veselește.
Eu l-am considerat pierit
însă de azi l-am regăsit.

.....

POVESTITOR I:

Eu doar atât mai vreau să-ți spun:
tu care fiu socoți că-i bun?
Cel ce de-acasă n-a plecat
trudind cu-obidă și bănat
și cuibărind în suflet rău
invidia pe frate-său?

Cel ce-asculta ce i se cere
păstrând a tatălui avere,
dar când să dea un bob de grâu
mânia și-a scăpat din frâu?

Și supărat și cu-ntristare
n-a fost capabil de iertare?

Sau fiul cel risipitor,
ce-și părăsi al său obor?
Acel ce zestrea și-a pierdut
greșind amarnic la-nceput.
Dar care milă a cerut
și pocăindu-se de rău
se-ntoarse iar la tatăl său,
cerând iertare c-a greșit
într-un moment nehibzuit?...

POVESTITOR II:

*Copile dragă, nu uita
că Tatăl tău te va ierta
și-atâta vreau să îți mai spun
că Tatăl nostru este bun.
Că Milostivul Dumnezeu
nu vrea pieirea celui rău,
ci îndreptarea lui căită
recunoscută și voită.
Că buni și răi, noi suntem fii,
nemuritori printre cei vii...*

***

***DOMNUL A DAT ȘI DOMNUL A LUAT
sau***

IOV CEL RĂBDĂTOR

- CRAINIC I: Am citit în Sfânt Hrisov
despre răbdătorul Iov.
Locuia în Țara Uț
pe-un meleag străvechi, micuț
un om foarte cunoscut
cu renume în ținut
și pe placul orișicui:
Iov era numele lui.
- CRAINIC II: Și era desăvârșit,
blând, supus și preasmerit.
Între fii din Răsărit
Iov era cel mai iubit,
că avea pășuni bogate
și averi nemăsurate,
turme mari de vite, mii
de catâri și avuții.
- Mai avea cămile – sute
și-alte sute de cornute.
Casă mândră-ndestulată
mare, binecuvântată.
- CRAINIC I: Omu-acesta era drept
preacurat și înțelept
și ferindu-se de rău

se temea de Dumnezeu.

Și-i iubea pe-ai săi copii:
trei fetițe, șapte fii.

CRAINIC II:

Iov – lui Yahve îi jertfea
vite – zeci – din turma sa
ca și **ardere-de-tot**,
căci zicea:

IOV:

-Așa socot,
dacă fiii mei iubiți
sunt de diavol ispitiți,
blestemând pe Dumnezeu?
De-aia îi sfîntesc chiar eu
și-aduc aste jertfe sfinte
pe Yahve rugând fierbinte
pe răboj să nu le țină
vreo greșeală sau vreo vină.

*

CRAINIC I:

Îns-așa precum am zis
Însuși Domnul a permis
diavolului supărat
și gelos și necurat
să-l încerce în credință
în răbdare și-umilință.
Vru chiar sufletul să-l fure
și să-l facă să abjure,
să profere anateme
și pe Yahve să-l blesteme
la ceas greu de osteneală
și de moarte și de boală
când va fi lipsit de toate,
de puțina sănătate
și de case, de copii
de întregile-avuții.

CRAINIC II: Prima oară l-a-ncercat
când de turme-a fost prădat.
Mai apoi copiii săi
au pierit cu toți, ca fumul
parcă n-ar fi fost nici unul.

De durere fu curmat,
hainele și-a sfâșiat
și răzându-și capul tot
Iov striga:

IOV: -Așa socot,
să păcătuiesc nu pot;
DACĂ GOL EU M-AM NĂSCUT
GOL MĂ VOI ÎNTOARCE-N LUT.

CRAINIC I: Poate oare o ființă
să îndure-o suferință
așa mare și-așa grea,
și nesinchisit să stea?

De atâta supărare
și cumplită încercare –
căpătând o boală grea,
suferind, se căina,
lacrimi mari pierzând șiroi
pe-o grămadă de gunoi,
răbdător, sărmanul rob
bubele scobind c-un ciob
și spunea plângând așa:

IOV: -Dacă bine mi-a fost dat,
DOMNUL FIE LĂUDAT!
tot așa și ce e rău
voi primi ca dar al Său.
Căci Acela ce mi-a dat
tot El totul mi-a luat,
fie-I Numele slăvit
pe pământ blagoslovit
și în ceruri adorat,
FIE BINECUVÂNTAT!

CRAINIC II: Iar nevasta, furioasă
tot bodogăninind că-l lasă,
în nesocotința sa
îl povățuia așa:

NEVASTA: -Blestemă-L pe Dumnezeu
și-apoi mori!

CRAINIC I: Îl treceau pe Iov sudori
când vedea atâta ură
și că soața nu-l îndură.

NEVASTA: -Ce aștepti cu gândul dus,
răbdător, cu ochii-n sus?
Nu vezi oare ce-ai pățit
pe Yahve de L-ai slujit?
Leapădă-te imediat
și-o să mori mai împăcat!

*

CRAINIC II: Aste vorbe prea grozave
socotea că-s mult mai grave
decât totul ce-a pierdut
fiindcă omu-i scos din lut
de Yahve, de Creator
și în lume trăitor
doar o vreme, doar o clipă
pe a vieții scurt-aripă,
pelerin pe-acest pământ
unde toate pier în vânt
și se zbate, luptă, până
se întoarce în țărână.

CRAINIC I: Iov tot sta și medita
și la Yahve se gândea.
Și-au venit prieteni – trei
și la sfat stătură ei.
Iar aceștia, după sfat,
socotindu-l vinovat

tot pe Iov l-au judecat
și răsând l-au condamnat,
cu mantaua sfâșiată
socotind că-s fără pată.

CRAINIC II:

Șapte zile, șapte nopți,
dacă stai să le socioți
au șezut cei trei și-au plâns
și-încă nu a fost de-ajuns.
Au zvârlit țărână-n cer
și cu glasul auster
ELIFAZ, BLIDAD, ȚOFAN
sfătuiră așadar
pe smeritul Iov așa,
doar de s-o îndupleca:

ELIFAZ, BLIDAD, ȚOFAN: -Domnul Însuși pedepsește
pe acel care greșește
și-l încearcă, negreșit
pe acel ce-i prihănit.

*

CRAINIC I:

Grea și fără de istov
fost-a plângerea lui Iov
blestemând cu glas pierdut
ziua-n care s-a născut.
Geamătul fiindu-i hrana
și suspinul peste rana
sa, curgându-i ca o apă
din durere se adapă.

Iov plângea al său necaz
susținut de ELIFAZ,
care, tremurând în glas
spuse:

ELIFAZ:

-Doar atât ți-a mai rămas,
căci ești om și te-ai născut
încercat să fii, pierdut
în păcate și căință
în dureri și suferință.

Dar, ca orice muritor,
de la Domnul ajutor
tu să cauți cu priință
căci ești firavă ființă!

CRAIANIC I: Iov în plângerile lui
se-adresă tot Domnului:

IOV: -Azi sunt trist, căci nu crezum
că mi-a viața ca un fum,
ca un muc de lumânare
și ca o firavă floare.
Imediat ce înflorește
cade și se ofilește.
Ce folos că am fost drept
că-s răpus de rană-n piept
și nimic nu m-a rămas
decât suflet de pripas...”

N-am tăgăduit nicicând
glasul Domnului cel Sfânt.
N-am călcat a Sa voință
și-acum zac în neputință.

CRAINIC II: Astfel Iov se tânguia.
ELIFAZ îl asculta.

IOV: -Vreau să aflu negreșit
când și unde am greșit
de-s lovit în fel și chip
cum o boabă de nisip
de furtună-i spulberată
și-n ocean de aruncată.

CRAINIC I: Iov cel deznădăjduit
se plângea că-i urgisit
deși-n viață a fost drept
și în toate înțelept.

Și BLIDAD luă cuvântul
spuse:

BLIDAD:

Vorba ta e cum e vântul.
cât de mic ți-e începutul
tot pe-atât de fraged lutul.
Dar sfârșitul fi-va mare
fără de asemănare.
Iar de fiii ți-au greșit
Dumnezeu i-a pedepsit.
Însă, frate, ia aminte
tu la cei de dinainte.
Cercetează-i pe părinți
dac-au fost sau n-au fost sfinți,
căci le tragi păcatul greu
de-a uita pe Dumnezeu
și-au umblat pe căi greșite
înfruptați din fructe-oprite.
De-aia tu, la rândul tău
te-ai certat cu Dumnezeu.

CRAINIC I:

Îi răspunse Iov așa:

IOV:

-Taci și nu mă cerceta.
Fii mai înțeleghător
căci și tu ești greșitor.
Cine s-a-ndărătnicit
fără să fi suferit
și și-a tras mai abitir
cerul ca pe-un coviltir?
Cine Doamne, s-a tocmit
mânile de mi-a-ntocmit?
Cine m-a lucrat din lut
dinainte de-nceput
când eram de carne-un boț
doar un ghemotoc cu moț?

Pentru ce vrei ca-n țărână
să mă duci, curând de mână?
Oare nu Tu m-ai țesut
din Duh Sfânt suflat pe lut?
Și în pânțele-nchegat
Tu suflare nu mi-ai dat?
La Lumină m-ai chemat
nu și pentru-a fi iertat?

Știi adâncul să-l pătrunzi,
Te conjur să îmi răspunzi.
Orice, Doamne, poți să-mi ceri
fiindcă îndoit-mi-oferi.
Chiar de n-am nimic a-ți da
nu-mi lua, Doamne, Mila Ta...

CRAINIC I: Cuvântarea lui ȚOFAR
fu rostită foarte rar:

ȚOFAR: -Oare judecă și drege
după-a ta fărădegele
Dumnezeu și-ți răsplătește
prea ușor și prea lumește?
Poți doar tu cu harul tău
să-L pătrunzi pe Dumnezeu?
Poți ajunge-n adâncime
numai cu a ta micime?

La a Sa desăvârșire
poți ajunge cu-a ta fire?
Numai Domnu-i fără pată
și la dreaptă judecată
va chema pe rând pe toți,
să-L împiedici, cum să poți?
Căci e Domn și totul vede
și oriunde El purcede.
Inima de-ți pregătești
și la Domnul te gândești
fugi de-acele făr' delegi
și dreptate-ai să culegi.

Fruntea-n ceruri să-ți ridici
fără teamă și să zici:
DOMNUL BINEVOITOR,
MI-A VENIT ÎN AJUTOR!

CRAINIC II: Iov răspunse-atunci discret;

IOV: -Nu mai e nici un secret,
cu privirile Lui calme
sufletul îmi ține-n palme.

Domnul-n brațe mă ridică
și mă face fără frică
să adorm la al Său piept
ca un copilaș, aștept.

Doar de Domnul legănat
somnia mi-e iluminat.
Sufletul și tot ce-i viu
este-n mâna Lui și știu,
animale, păsări, pești
te învață să-L iubești.

Ceru-ntreg și-ntreg pământul
să-i ridice-n slavă cântul.
El e-ntreaga-nțelepciune,
sfatul despre lucruri bune
și Pricepere, Voință,
Domnu-nseamnă Stăruință,
Drumul către Biruință,
și Răbdare în Credință,
în Nădejde și Speranță.
Domnu-nseamnă Curezanță.
Yahve totul face bine
și mă duce pe căi line
înspre ape liniștite
și-nspre locuri prea ferite.
Să-mi înaintez aș vrea
Cauza-naintea Sa:
Orice mi s-ar întâmpla
vreau să-i spun durerea mea.
Chiar de Domnul mă ucide
vorbele-mi rămân lucide.
În puțină de-mi va sta
căile-mi voi apăra
și Dreptate și-Ndurae.

Mărturie cum n-aș da,
cum că omu-i ca o floare
și ca steaua căzătoare.
Ca o umbră-i risipit
și se pierde-n Infinit.
Precum cade frunza verde
sufletul și-l poate pierde.

ELIFAZ: -Ce știi tu și nu știm noi,

CFRAINIC II: Spuse ELIFAZ apoi.

ELIFAZ: Frica ta de Dumnezeu
ți-a făcut cuvântul greu.
Împotriva cui ți-e duhul
ce ți-a otrăvit văzduhul?
Ca o apă, c-așa-i firea,
omul bea nelegiuirea.
În deșertăciuni și fală
de se-ncrede, se înșeală
în neliniști și-n durere!
Domnul Însuși îl atinge
și suflarea gurii-i stinge.
Ca o viță despuiată
este omul, plin de pată.
Ca măslinul fără floare
și ca vântul fără boare.
Omul care iscă rău
se va prăbuși în hău
și va bea nelegiuire
ca și când ar bea iubire.”

IOV: -Când durerea nu se-alină,
spune, are omul vină?”

CRAINIC I: întrebă atunci Iov,
ca văzând într-un hrisov.

IOV: -Nu știu ce să mă mai fac,
Dumnezeu m-a dat pe plac,
celor mai nelegiuți,
celor răi și necinstiți.
Plânsul-mi înroșește fața
cum se iscă dimineța.
Umbra morții mi-e pe pleoape.
De sfârșit sunt foarte-aproape.
Doamne, de aceea-ți cer
un Apărător în Cer,
martor viu din locuri-nalte
înainte-ți să mă salte,

să mă scape de urgie
și în pace să mă ție!

Mă nedreptățiți cumplit
deși simt că n-am greșit.
Sufletul mi-l întristați,
cum vă mai numiți voi frați?
Dacă-n viață am greșit,
recunosc și sunt smerit.
Rudele m-au părăsit
și prietenii-au fugit.
Am ajuns ca un străin
și mi-e viața numai chin.
Vin cu inimă umilă
să implor acum milă...

CRAINIC I:

Astfel Iov se tânguia
de pământu-ntreg vuia
pietrele gemeau și ele
de atâtea vorbe grele:

IOV:

-Sufletul mi-e întristat
și răspunsuri n-am aflat.
Vinuit sunt pe nedrept.
Sufletul mă doare-n piept.
Iar dacă am rătăcit
m-am întors, m-am pocăit.
Sunt zdrobit și-aproape pier,
n-am putere să mai sper,
mâna Domnului m-atinge
și văpaia rău mă-ncinge.
Dar în sufletul meu știu
RĂSCUMPĂRĂTORU-I VIU.
Cred cu toate-acestea, eu
C-AM SĂ-L VĂD PE DUMNEZEU.
Doru-acesta este-n mine
și-am să-l văd pe Domnu-n fine.
Domnul binevoitor
Alina-va al meu dor...

CRAINIC II:

Și luă cuvântul iar
și grăi așa ȚOFAR:

ȚOFAR:

-Omul lacom nu muncește,
pe sărac îl asuprește
și pe rob îl ține-n jug
n-are parte de belșug,
căci, de-atâta lăcomie
își dă duhul cu simbrie.
Domnu-i va trimite foc,
Grindini, ploaie la un loc,
cum stă scris în Sfânta Carte
de nimic avea-va parte.
Toți cei răi, de Domnul pier
în ploi de săgeți de fier.
Domnul nu mai face zid
peste cei ce îl desfid,
că-s cu suflete perfide
îi rănește și-i ucide.
Mistuit la foc mocnit
omul rău e nimicuit...
Fie slujitor ori rege,
de trăiește fără lege
el va fi dezvăluit
și de ceruri pedepsit.

CRAINIC II:

Iov dădu al său răspuns:

IOV:

-Ca și când n-ar fi de-ajuns,
Sunt la capătul răbdării
pân' la marginile zării.
Nu mai văd nici o scăpare
din această încercare.
A lui Dumnezeu nuia
o încerc pe pielea mea.
Căci sa abătut mânia
ce-mi răpește bucuria.
Când încinge Domnul coapsa
eu pe loc îmi simt pedeapsa.
Sunt ca pleava de gătej,
spulberată de vârtej.
Ca un pai zburat de vânt
ca țărâna aspră sunt
ce-i sub tălpi călcată-n pripă
și strivită într-o clipită.”

CRAINIC I:

Spuse-atuncea ELIFAZ:

ELIFAZ:

-Vreau să știi, în orice caz,
omul – îi va fi mai greu
de folos lui Dumnezeu.
Ci, lui însuși de folos,
omul este păgubos.
De ești bun ori de ești rău
numai spre folosul tău
astfel ești, căci de te plângi
nici un merit n-ai să strângi.
Căci purtarea-i bună, rea
pentru mântuirea ta.
Căile fără de vină
te vor duce la Lumină,
te vor ridica din tină
la belșug de pace lină.

Dar cu Domnul cel slăvit
de te-ai împrietenit
vei fi drept și-ți va fi bine,
fericirea e la tine.
Să primești învățătură
de la Dumnezeu din gură,
iar în inimă să-ți pui
neîncetat vorbele Lui.

De-ai să te întorci din hău
înapoi la locul tău,
dobândi-vei demnitatea
să înlături nedreptatea.
Aur din Ofir în prund
să-l arunci tot mai afund.
Cel Atotputernic, știi
aur îți va deveni
și argint și bogăție
și întreaga avuție
dacă îl vei asculta,
rugă Lui vei ridica
Dumnezeu în Mila Sa
fi-va desfătarea ta.

CRAINIC I: Spuse-atuncea gânditor
Iov cu glas sfâșietor:

IOV: -De-aș ști unde locuiești,
în țările cerești,
eu la ușă ți-aș veni
și plângând m-aș osteni
să-ți aduc mii de dovezi
de iubire, să mă crezi.
Și la Scaunul Ceresc
aș cădea spunând: Iubesc!
Ca în veci să fiu iertat
Domnul fie laudat!

Domnul mi-e Judecător
chiar de-ar fi acum să mor,
aș cunoaște imediat
pe ce cale am urmat,
ce cărări am străbătut
de când m-am ivit din lut.
Ca și aurul curat
aș ieși la încercat.
Drumul nu mi-am abătut
și cărarea n-am pierdut,
de la legi n-am abdicat
și Cuvântul l-am urmat.

CRAINIC I: Iar BLIDAD luă cuvântul
și rosti ca-n tremur – vântul:

BLIDAD: -Frica, dar și stăpânirea
sunt la Domnul, asta-i firea.
Poate-un om cu mintea sa
oștile a-i număra?
Poate omul muritor
Fără nici un ajutor
Cel născut dintr-o femeie
Drept în fața Lui să steie?

Luna chiar, nemuritoare,
nu-i de tot strălucitoare.

Nu-s nici stelele-adunate
înaintea Sa curate.
Însă omul muritor
Nu-i decât un viermișor...

CRAINIC II:

spuse iar a treia oară
și BLIDAD, cu voce clară.

IOV mai zise cu glas rar
răspunzându-i lui ȚOFAR:

IOV:

Omului fără tărie
Tu îi dai puternicie,
Tu oferi doar sfaturi bune
și belșug de-nțelepciune.
Numai Tu, o Doamne, știi
stâlpii Cerului să-i ții.
Când se clatină pământul
Tu oprești îndată vântul.
Stavili pui în larg de zare
Peste zbuciumul de mare.
Doamne, voi urma mereu
Căile lui Dumnezeu
ca și-atunci când strălucea
candela deasupra mea.

Vreau să fiu iar fără pată
cum eram eu altădată.
Și iubit și respectat
și de Domnul apărat.
Azi durerea mi-e veșmânt
Suferința-i crezământ,
căci mi-s pașii numărați
cântăriți și măsurăți,
și în cumpăna cea dreaptă
răsplătit sunt după faptă.

---

*nu disperă și nu cere
și de rău-i cu priință
nu se leapădă-n credință.*

CRAINIC I:

*Tu nădejdea să-ți păstrezi
a iubi să nu-ncetezi
și în Domnul să te-ncrezi,
toată viața să-L urmezi
ca și Iov cel răbdător
ce-a ieșit biruitor.*

****

POVESTEA CELOR DOI FRAȚI (CAIN ȘI ABEL)

Asta-i o poveste tristă
și mai tristă nu există.
O s-o spun cum e, așa,
Poate învățați ceva.

După ce-au păcătuit
primii oameni în Eden,
Paradisul-au părăsit
și fugind de locul sfânt
poposit-au pe pământ.
Iar Adam avu doi fii.
Și-au crescut acești copii,
iar când mari au devenit
tatăl lor le-a poruncit
fiecare-n felul său
să-i dea cult lui Dumnezeu,
pârgha jertfei muncii lor.
De atunci s-au pus cu zor
pregătind cu sârg și drag
jertfa Domnului în prag.

*

Fiul CAIN era plugar
muncitor și gospodar.
Grâul când era în pârgh
el muncea cu mai mult sârg

însă nu trudea în van.
Floarea grâului din lan
rod dădea crescut în mână
pâine proaspătă și bună.

ABEL s-a făcut cioban
și ca orișice mocan
adunase oi, cu sute,
turmă-ntreagă de cornute.
Oile întâi născute
îi dădeau câte-un mieuț
creț la blană și drăguț.

Amândoi trudeau cu greu
și credeau în Dumnezeu.

*

Dragi copii, și așadar,
înspre ziuă la hotar
ABEL puse pe altar
un miel alb pe un ștergar
și-l înjunghie sfios.
Sângele se scurse jos.
Dumnezeu binevoi:
jertfa-i luă și-l ferici,
căci era din trup curat
și din suflet neîntinat.

ABEL era bun și drept
și-n credință înțelept.
Fiind la inimă milos
el jertfi mai cu folos
decât CAIN ce-aduse-n pripă
grâu în pârg făcând risipă
și trufindu-se, privea
cu privire aspră, grea,
jertfa fratelui cel bun
pregătită din ajun.

Fiindc-a fost invidios,
Domnul, foarte mânios,
roadele nu i-a primit
și nici nu l-a răsplătit.

Supărat la rândul său
CAIN jură cu suflet rău
nicidecum să mai amâne,
imediat să se răzbune.

*

Domnul însă l-a-nvățat
să nu cadă în păcat;
hotărât să-l stăpânească,
de păcat să se ferească.

*-Știi, pârdaľnicul păcat
stă la ușa ta culcat
spuse Domnul cu-ntristare.
Ia aminte și fii tare!*

Dar acest agricultor,
foarte neîndurător
mândru și invidios
fu de îndoială ros.
Însă foarte curios,
nu-și lăsă privirea-n jos
și cu voce guturală
vru să ceară socoteală.

Când văzu că-i refuzat,
fața i s-a-nnegurat
și privirea lui stătea
sus la Domnul și-ntreba
pentru ce n-a fost primită
jertfa astfel pregătită.

*Dacă-n suflet tu ai fiere
în zadar e jertfa ta;
nu-i primită cu plăcere
cât de mult ea te-ar costa.*

*

Chiar în ziua următoare
fratele răutăcios
se gândi să îl omoare
pe-al său frate credincios.
Gândul rău și-l împlini
crudul CAIN a doua zi
de invidie pătruns,
pe frîțâne-su cel blând
fără milă ucigând.

Parcă n-ar fi fost de-ajuns,
a fugit și s-a ascuns.

***Dar degeaba te ferești
de priviri dumnezeiești
Fiindcă Domnul Sabaot
vede și aude tot.
Nu ai cum și nu ai unde
te piti și te ascunde.***

*

Și-n răcoarea serii, iată,
Că Dumnezeiescul Tată
i-a strigat cu glas sever:

*-Este strigător la cer!
CAIN, îți poruncesc și-ți cer:
Ieși de unde te-ai ascuns
c-ai păcătuit de-ajuns.
Te-am văzut, te-am auzit.
Cât ești de nesăbuit!*

*Sângele lui ABEL, sfânt,
s-a suit de la pământ
pân' la cer, pân' la zenit...
Iată, ai păcătuit,
n-ai făcut ce-am poruncit!*

Dar când Domnul a-ntrebat
unde e cel căutat,
CAIN răspunse cu bănat,
că nu el e vinovat:

*-Ce sunt eu, sunt păzitor
al unui sărman păstor?
Eu sunt lucrător plugar
și de Abel n-am habar.”*

Astfel, disprețuitor,
mincinos și-nșelător
CAIN răspunse încrezut
ca și când n-ar fi știut,
necăindu-se astfel
pentru moartea lui ABEL.

*

Domnul aspru l-a muștrat
că din ură a vărsat
sânge cald, nevinovat.
Însă ceea ce intrigă
e că sângele mai strigă,
al acestui blând oier
chiar și astăzi pân' la cer.

*-De te-ascunzi, nu mă-ndoiesc
că n-oi ști să te gădesc.
Te blestem și te conjur
tot pământul împrejur
să-l străbați, să pribegești
liniștea să nu-ți găsești.
Eu îți pun un semn pe frunte
nimeni să nu te înfrunte
și să nu găsești Lumina
până ispăși-vei vina...*

CAIN, un frate rău făptaș
de-al său frate ucigaș,
prigonit și alungat
fu de Domnul blestemat.
Toată viața lui imundă
fu silit să se ascundă.

Pentru că n-a ascultat
și-a căzut în grav păcat
ce se cheamă fratricid

(cei ce frații își ucid),
CAIN să pibegească-ajunse
și de Yahve se ascunse.

Iar pe unde a trăit
din Eden la Răsărit
CAIN avu pe rând urmași,
ai păcatului părtași
o mulțime de norod
trăitori în Țara Nod.

*Tu pe frate să-l iubești
și să nu păcătuiești
dacă nu vrei într-o zi
alungat din Rai să fii...*

***

MAMA REA ȘI MAMA BUNĂ

sau

JUDECATA LUI SOLOMON

Pildă de înțelepciune,
Solomon, așa se spune,
era drept și era sfânt
ca nici altul pe pământ.
Mult prea tânăr ales rege
Trăia viața după Lege.
Încă de la început
Domnului el i-a cerut
nici averi, nici sănătate,
nici puteri nelimitate
peste oști și peste-armate
și nici aur în carate.
Nici palate, nici bucate,
nici victorii repurtate,
ci doar MINTE ÎNȚELEAPTĂ
ca să țină CALEA DREAPTĂ.

*

Și veneau la el popoare
să se-nchine-n ascultare.
Chiar din Saba, o regină
ca să-și afle tihnă lină.

Vestea merse prin vecini

că ar judeca pricini
și că toți împricinații
se întorc smeriți, ca frații
și se-mpacă-ntr-a lor vină
nemaexistând pricină.

Mila lui nemăsurată,
Umilința-ntruchipată,
ca și **dreapta iscusință**
folosită cu știință
și **măsura** de-a ști-n fine
CE E RĂU ȘI CE E BINE
toate-acestea l-au făcut
și iubit dar și temut.

*

Se iscase o gâlceavă
foarte rea și foarte gravă
într-o zi când fără veste
două tinere neveste,
fiecare susținând,
blestemând și suspinând,
că AL SĂU – COPILUL – ESTE.
Una dintre-aceste soațe
tot strângea un prunc în brațe.

Și femeile aceste
au venit cu-al lor necaz
la-nțeleptul Solomon
cu pruncuțu-n mâini, plocon
să le spună răspicat
Înțeleptul luminat
cine ar avea dreptate.

*

Stând în jilțul de-mpărat,
Solomon le-a invitat
să îi spună ce motiv

le-a adus intempestiv
de la treabă, cu tot zorul
și al cui e pruncușorul?

*-E al meu, răspunse una.
Poți să dovedești minciuna?
-Ba-i al meu, cealaltă spuse,
fiindc-al tău muri, se duse,
chiar azi noapte, copleșit
și de fierbințeli răpit.*

*-Ba, mi l-ai furat pe-al meu,
și să-l recunosc nu-i greu.*

Ba-i al meu, ba nu-i al tău,
se certară foarte rău.
Una-n stânga, una-n dreapta
și cu vorba și cu fapta,
nepăsându-le că-l doare
trăgeau pruncul, să-l omoare
și de cap și de picioare.

*

Somolon văzând aceste
izbucniri de la neveste,
spuse-atunci cu voce gravă:
*-Ca să nu stârniți gâlceavă,
iacă, eu vă fac dreptate:
dăm copilul jumătate,
cu o sabie-ascuțită
și pleca-va mulțumită,
fiecare cu o parte
ca să plângă a lui moarte.*

*

Dinadins așa grozavă
fu sentința lui regească
numai să mărturisească,
să se vadă cine minte
ori de are simțăminte

pentru-acel copil din fașă.

Prima „mamă” foarte lașă,
imediat a consimțit
și-a permis ca negreșit
pe copilul pus chezaș
să-l despice un ostaș,
pentru ca vrăjmașa sa
viu de-acolo să nu-l ia.

*

*-Este strigător la cer:
vreau mai bine eu să pier,
spuse foarte-ndurerată
mama cea adevărată.
Eu te rog, slăvite rege
să faci pace, după Lege
și să dai, cât este viu
celeilalte, pe-al meu fiu,
chiar dacă o să-mi lipsească
numai fã ca să trăiască.
Eu renunț, de bună seamă
la iubirea mea de mamă.*

*

După aceste vorbe sfinte
pline de învățăminte
curtea-ntreagă-a amuțit.
Solomon a poruncit
ca să-i fie-napoiat
pruncul neîntârziat
mamei cele-adevărate,
celei sfinte, devotate,
care-a vrut să se jertfească
iar pruncuțul să trăiască.

*

Faima lui se duse-ndată

repede, ca niciodată
și-a lui Solomon dreptate
fu vestită în Cetate.

Astfel, știrea s-a-nșirat
pretutindeni în Regat,
de-a aflat, și nu degeaba
și-o regină de prin Saba
ce-a venit să ceară sfat
la slăvitul împărat.

Iar a lui înțelepciune
a rămas ca pildă-n lume.

***

URIAȘUL ÎNVINS

Uriașul ce-a pretins
că de nimeni nu-i învins
conducând a lui armată
vru în sulii să se bată
c-un flăcău izraelit.
Cred că ați mai auzit
de povestea din Scriptură,
care ține cu măsură
respirația la gură...

Coif purta, platoșă veche
scut și sulii străveche.
Cu asemenea armură
făcea acte de bravură.
Se credea fără pereche.
*„Cred că-i floare la ureche
să înving armata-ntreagă
și s-o vâr într-o desagă.”*

El se lăuda trufaș
cum că nu-i fricos și laș.
Și pofti cu glasul gros
pe-orice tânăr curajos
să se-ntreacă-n luptă dreaptă.

David, fire înțeleaptă,
un păstor păscând vioi
și pe capre și pe oi,
ce trăia-n acel ținut,

neînfricat cum se ştia
iute socoti așa:

*„Eu, un simplu băietan,
să mă bat c-un filistean?
Cu asemenea armură
să-i dau viața mură-n gură?
Însă, chibzuiesc așa:
Dacă Domnul Însuși vrea
și va fi de partea mea
voi învinge uriașul
și-l alung de pe imașul
stăpânit de neamul meu,
să-mi ajute Dumnezeu!”*

Și spunând această rugă
tânărul porni în fugă.
Ce să mai lungească vorba?
Îți umplu cu pietre torba
ca să aibă țara pace
și cu praștia, dibace,
îl ochi atunci în frunte
pe-uriașul cât un munte.
Și-l lăsă acolo, lat
pe trufașul Goliat.

Iar poporul, cum se știe
scăpă astfel din robie
și de cruzii filistenii
și de-ai lor cumpliți oșteni.

*

O povață îți dau eu:
***Cu nădejdea-n Dumnezeu,
fără ironii și glume***

*poți să-nvingi o-ntreagă lume.
Dacă ești încrezător
pe-un noroc înșelător
iute-ți vei găsi și nașul
precum Goliat, trufașul...*

SFÂNUL PETRU PE APE

*„Dumnezeu mergând pe ape!
Aș putea-ncerca și eu
printre valuri cu hârtoape
ca și Domnul Dumnezeu?”*
se-ntrebă Dănuț odată.
O să-l lămurim îndată.
Eu vă rog să ascultați
pilda și să învățați
cum să credeți necurmat
în acel ce v-a creat
și vă are-n paza Sa
pe-orice vreme, bună, rea.

Toate vin n chip și fel
dacă te încrezi în El.
Niciodată n-ai să pierzi
dacă-ncrederea îți pui
numai în puterea Lui.

*

Petru însuși s-a-ncrezut
în Iisus de la-nceput
și-astfel l-a mărturisit
încât PIATR-A DEVENIT.

Astfel se făcu-ntr-o seară,
ucenicii se urcară
în bărcuța lor cu vele.
Însă noaptea-i fără stele,
Fără lună, întunecată
Și e vremea zbuciumată.

Valuri nalte și furtună,
cerul fulgeră și tună
iar bărcuța lor trosnește
ca și prinsă într-un clește.
Valuri mari pătrund șiroaie,
ucenicii-s uzi în ploaie.
Temători și-nfrigurați
au strigat acei bărbați,
străbătuți de un fior
Pe Iisus în ajutor.

*-Doamne, vino și ne scapă
de furtună și de apă.
Potolește, Doamne, vântul
cu puterea și Cuvântul.
Căci numai Cuvântul Tău
ne va apăra de rău,
fiindcă ești Stăpânul Sfânt
și pe cer și pe pământ
și pe apă și în stele,
Împărat pe toate cele...*

*

Toți din barcă se luptau
și la Domnul se rugau.
Dar ce văd în zare, oare?
ca pată albă, mare,
o lumină se zărea,
parcă se apropia,
parcă se îndepărta...

Și privind mai către-Apus
cunoscură că-i Iisus.
Ei atunci s-au alarmat,
tare s-au înfricoșat
pe Iisus văzând pe ape
cum venea plutind să-i scape,
fiindcă nu credeau – smeriți –
că fuseseră-auziți.

Cine-atunci să-i înțeleagă

într-așa o noapte neagră?

Auziră-atunci un glas:

*-La-ncercare nu vă las,
nu vă temeți de puhoi,
căci **Eu, Domnul sunt cu voi**
și voi fi întotdeauna
pentru-a potoli furtuna.
Vă veghez neîncetat
și pe mare și pe-uscat.*

Glasul mai apoi le-a spus:

*-Nu mă credeți că-s Iisus?
sunt cu voi de la-nceput
cu acei care-au crezut.
Hai, veniți-mi mai aproape
și o să plutiți pe ape
și o să călcați pe val
cum călcați pe orice mal.
Căci, crezând al Meu Cuvânt
veți păși ca pe pământ.*

*

Ei nu s-au mai speriat,
tare s-au mai bucurat
căci știau că singuri nu-s
lângă ei era Iisus!

*-Dacă-ntr-adevăr Tu ești
Doamne, vreau să-mi poruncești
ca la Tine eu să vin
peste ape să calc lin,
să plutesc, să merg, să zbor!
spuse Petru-ncrezător.*

Cum era pe haine learcă
Petru-a coborât din barcă
și-a-nceput cu fruntea sus
să se-ndrepte spre Iisus.
El plutea ușor pe unde
fără ca să se scufunde
tot cu ochii la Iisus

peste ape, cum v-am spus.

*

Vântul s-a-nțețit din nou
și al apelor ecou
se-auzea mugind a fiară.
Petru-o clipă se-nfioară
și în loc să mai privească
la Iisus cum o să-l scape,
Petru tot privea a ape.
Cum atunci să reușească?
Începu ca să se teamă
să se vaiete, să geamă.
Apucă să se-ndoiască
chiar de pronia cerească.
Și atunci picioru-i scapă
și se adânci în apă.
Cât pe-aici să se scufunde
în învolburate unde.

*-Doamne, scapă-mă de vrei,
că tu scapi și pe mișei!
Iartă-mă că m-am temut
și în Tine n-am crezut.
De m-am îndoit un pic
să mă ierți, acum-ți zic.*

*-Bine, om fără credință,
oare este cu puțință
cunoscându-Mă tu bine
să te îndoiești de Mine?
zise Domnul întristat.
Dar pe urmă l-a salvat,
**nelăsând pe om la greu
niciodată, Dumnezeu.***

*

Domnu-n barcă a intrat.
Imediat și vântu-a stat,
fulgerul s-a potolit,
tunetul a amuțit
iar furtuna sa oprit,
adiere-a devenit.
Dintr-o apă-așa mugindă
apa deveni oglindă.

*-Cine e acesta, Sfântul,
că de El ascultă vântul?
se-ntrebau cu toți uimiți
și că-s teferi, mulțumiți.*

*

*De te-ncrezi întotdeauna
poți să potolești furtuna,
ba și norii de pe cer
încărcați de sfânt mister.
Focul ai să-l stingi ușor
dacă chemi într-ajutor
pe acel ce-n grabă vine
și în mâna Lui te ține.
Dacă însă ești fricos
prea puțin ești credincios.
Te vei scufunda în hău
ispitit de Cel ce-i rău
și-urmărește să te piardă
sufletul în foc să-ți ardă.*

*Pe uscat, pe cer, pe mare
SINGUR DOMNUL ȚI-E SCĂPARE.
Și cu Domnul tău aproape
ai să poți să mergi pe ape.
c-o bobită de credință
și cu multă stăruință
ai să poți să intri-n foc
munții să-i clintești din loc...*

***

POVESTEA TURNULUI CEL TRUFAȘ

Ploaia nu trecuse bine
că îndată au uitat
primii oameni legământul
și căzură în păcat.

Toată stirpea omenească
hotărâse să clădească
pân' la cer un turn vestit
ce nu s-a mai pomenit.

Însă ce clădeau cu ziua
ziduri mari se prăbușeau
căci băteau în vânt cu piua
și nu se înțelegeau.
Da'i deșartă-a lor trufie
plină de nimicnicie.
Încrezându-se în ei,
se simțeau aproape zei.

Dumnezeu n-a zăbovit
limbile le-a încâlcit.
Chit că ei vorbeau pe șleau
nu se mai înțelegeau.
Dac-un meșter ridica
într-o zi un zid de piatră
altu-a doua zi strica
pân' și temelia-n vatră.

Astfel de atunci, se știe,
Termenul BABILONIE
Este pentru omenire

haos, pulberi, prăbușire.

*

*Nu te pune, dragul meu,
mai presus de Dumnezeu,
pân' la stele, pân' la nor
c-o să cazi îngrozitor..*

***

SFÂRȘIT

SUMAR

	<u>Pag.</u>
Povestea fiului pribeag	5
Domnul a dat și Domnul a luat sau Iov cel răbdător	16
Povestea celor doi frați (Cain și Abel)	33
Mama rea și mama bună sau Judecata lui Solomon	39
Uriașul învins (David și Goliat)	44
Sfântul Petru pe ape	47
Povestea turnului cel trufaș	52